

Däm Kaiser seng nöi Kläe

(E Määrsche van Hans Christian Andersen)

Vür völl Johre läyvene ens ene Kaiser, dä schwärmden esu für nöi Kledaasch ¹, dat-e dofür all si Jäld usjoef. Hä dong sisch miemqols ² am Daach angesch aan, fü sisch emme en ange Kläe ³ ze zeeje on dann bejm Spazierejonn van de Lü bewonget ze werde.

En de Stadt, wo dä Kaiser wundene, wor emme jet lauß. Jede Daach koeme Främde aan, on ens lotte sisch do och zwei Jaunere blecke. Die joefe sisch als Wäever ⁴ us on saate, se könnte dr schönste Stauf van de Wält wäve ⁵. Dä Stauf on dann och die Kläe, die doßruß jeniht werde, wöre net mä ganz onjewöhnlich schön, die hödde och en wunderbare Ejeschaff. Die wöre nämlisch onsischbar für jede, dä nüuß duch ⁶ en si Amp ode op senge Pöste ode dä eefach domm eß.

»Dat mösse jo wirklich präschtiye Kläe sen, die us dä Stauf jemaat werde«, daat sisch dä Kaiser. »Wänn isch die hött, könnt isch och erußkrije, wer he em Lank nüuß duch, on isch könnt die Luuse van die Domme ongescheede! Esu-ne Stauf moß deräk fü misch jewäef on su-n Kläe doßruß fü misch jeniht werde!«

Hä joef dänne beede Jaunere iesch ens Jäld, fü sisch de fengste Sie ⁷ on de jlänzendste Joldfääm ⁸ ze koofe, damet se deräk aafange konnte met Wäve. Die stalle dann zwei Wäfstöhl op on donge esu, als of se am wäve wöre. Dauch op de Wäfstöhl wor behaup nüuß ze senn. Dat Jäld hödde se sisch en de eeje Teische jestääsche. Bes spoöt en de Naat eren hoole se sisch a hön läeje Stöhl an et wirke.

»Jetzt well isch ävve-r-ens wesse, wie wik die enzwesche met dä Stauf jekomme send«, daat sisch jet spoödere dä Kaiser. Döbej hott-e e beße Scheß, säleve kicke ze jonn, weil dauch, wie et hoosch, Nixnotze on Domme janet senn konnte, wat at jewäef wor. Dä Kaiser daat zwoe fü sisch, dat dat für-em sälefs net zotröf ⁹, wollt ävve dauch leevere ze-iesch ene angere vürschecke. All en de Stadt wosse jo enzwesche, wat

¹ Kleidung ² mehrmals ³ Kleider ⁴ Weber ⁵ weben ⁶ taugt ⁷ feinste Seide ⁸ Goldfäden
⁹ zuträfe

dä Stauf fü-r-en sältsam Eejeschaff han sollt, on wore benäut drop ¹ ze erfahre, wie onfähisch on domm de Nobbere wahl wöre.

»Isch werd menge alde, ielije Minister shecke«, daat sisch dä Kaiser. »Dä kann et beißte be-uędeele ², wat dat met dä Stauf op sisch hät. Dä hät Verstank, on keene eß beißere en si Amp on op senge Pöste wie der«.

Dö jong dä alde, jode Minister en dä Saal ęren, wö die zwei Janoove an hön läęsch Wäęfstöhl am wirke wore.

»Oh, jömmisch!« daat dä alde Minister on reß de Oore op. »Isch kann jö janüüß erkänne!« Hä lott sisch ävve nüüß aanmerke.

Dat Halonkepack reefe em zo, dauch nöhdere ze träęne, on wollt van em wesse, of et net e nätt Muster un schön Färve wöre. Dann zejschdene se op dä läęje Wäęfstohl, on dä Minister troudene seng Oore net. Hä konnt nüüß senn, dänn et wor nüüß dö.

»Oh Jött«, daat-e, »jehüę isch wirklich zo de Domme? Dat hött isch nie jedaat. Ävve dat darf kee Mensch wesse!«

»He, Ühr saat jö janüüß?« reef dä eene van die Wäęver.

»Jö, dat eß wirklich janz, janz schön!« saat dä alde Minister on keek wie jebannt düręsch senge Brell. »Wat fü Mustere!! - On wat fü Färve!! Isch werd em Kaiser dövan berichte.«

»Dat freut os.« joęfe die Wäęver als Antwoęet on donge nauch lang die besongere Färve on Mustere erkläre. Dä alde Minister huęt joot zo, dat-e dä Kaiser och alles hoorkleen verzälle konnt.

Die Jaunere wollte ävve nauch mih Jäld han, on och nauch Sie on Joldfääm füze Wäęve. Dat Jäld stooche se werrem en de eeje Teische on wirkdene wiggere an hön läęsch Wäęfstöhl.

Ene angere düschtije Amtsdräjer, dä jet spoödere ens nõkicke sollt, jong et genau ęsu wie dä alde Minister. Hä keek on keek, ävve usse dä Wäęfstohl konnt-e nüüß senn.

¹ versessen darauf ² beurteilen

»Eß dat net e schön Stöck Stauf?«, fröçhdene die beede Bedreejer on zeeschden op dat Muster, dat Janet dō wor.

»Domm ben isch net«, daat sisch dä Mann, »also duch isch wahl net fü mi Amp! Dat soll ävve keene ze wesse krijje.« Hä saat bluuß, wie schön dä Stauf wör, däm e net soçh. On och em Kaiser verzallt-e dōvan.

En de ganze Stadt sprooch me mä nauch van dä präschtijje Stauf. Dō wollt dä Kaiser em sisch och ens säleve aakicke on joong met e paa van seng beißte Lü nõ die beede Janoove, die nauch emme ohne Fääm am wäçve wore.

»Oh jömmisch!«, daat dä Kaiser, »isch kann jō janüüß erkänne! Dat eß jō schräcklich! Ben isch domm? Duch isch net als Kaiser? Wat soll isch mä donn?«

Hä övvelaat kott on saat dann: »Dä Stauf jefellt misch joot!«, on keek sisch dä Wäçfstohl van alle Siede aan. All, die met em jekomme wore, reffe sisch de Oore on wiçholden ¹, wat dr Kaiser jesaat høtt. Dr Zeremonijemeester schlooch vür, die nöi Kläç us dä Stauf op dat jruçß Fäß aazedonn, dat jō bald stattfenge sollt.

Ändlich maadene die Halonke Aastalte, als of se dä Stauf van dä Wäçfstohl çrafnöçme ², wore met jruçße Schiçre ³ on de Luçt am schnijje, fonge met Nōlde ohne Faam ¹ aan ze nihne. Schleeßlich saate se: »Jetz eß Ühr Kledaasch fäçdisch!«

Se donge çsu, als of se alles op dr Ärm dröösche ⁴, on erklården dann Stöck fü Stöck: »Majestät, dat he eß de Botz, dat he eß dr Rōck, on dat eß dr Manktel! Alles eß çsu liçt wie Spennjewäbs ⁵. Me könnt jlööve, me dröösch ⁴ nüüß am Lief. Ävve dat eß jō jrad dat elejante dōbej!«

»Wie präschtijsch!«, reefe all die Beamte, die bej em stonge. Se konnte ävve nüüß senn, weil nüüß dō wor.

Dä Kaiser trock sisch us on lott sisch van die Jaunere die nöi Saache aandonn. Hä bekeek sisch em Speejel, on all reefe em zo, wie joot-e dōdren ussöçsch ⁶. Die Kammerdeenere,

¹ wiederholten ² heruntornähmen ³ Scheren ⁴ trügen / trüge ⁵ Spinngewebe ⁶ aussähe

die dr Mantelschlepp ¹ draare durfte, donge eşu, als of se dr Schlepp ophöffe ².

Su aanjedonn jong dä Kaiser dann och onge-r-ene Hemmel ³ met die Prozäßjuun, wie et dä Zeremonijemeester vürjeschlaare hött. All Lü op de Strooß on en de Fenstere reefe, wie däm Kaiser seng nöi Kläe su schön send on och dä Schlepp, on wie alles su joot paß!«

Se wollte net zojävve, dat se nüüß soeche, dänn dat wüd jö bedügge ⁴, dat se domm send on net für et Amp durre.

Op eemool röof e klee Kenk: »Dä Kaiser hät jö janüüß aan!«

»Hüet net op dat Kenk!« saat senge Vatte janz verlääje. Ävve de Lü wore sisch at am zotuschele, wat dat Kenk jeroofe hött. On plötzlisch reef dat janze Volək: »Ävve dä hät jö janüüß aan!«

Dä Kaiser wor paff verschröcke, hött ävve dat Jeföhl, dat dat wahl de Wörret ⁵ wor. Hä darf sisch mä nüüß aanmerke losse on daat sisch: »Et eß passiert, on jetz moß isch dat dureschstonn bes am Äng.«

Die Kammerdeenere drooche also wiggere dr Schlepp, däm et net joef, bes dat Fäß ze Äng wor.

¹ Mantelschleppe ² aufhoben ³ tragbarer Thronhimmel ⁴ bedeuten ⁵ Wahrheit